

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 9 Αὐγούστου, 1851.

ΠΑΠΙΚΑ.

Κατὰ τὰς προσφάτους τῆς Ρώμης καὶ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ταρχαῖ, καὶ μεταβολὰς ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ διὰ τύπου κατὰ τῆς Ρωμάνας Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Ρωμάνων αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἰταλῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τῆς Παποκρατίας, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ὀνομάζουσι Παπάτον. Εἰς τὰς συγγραφὰς κἄν ταύτας, παραπέμπομεν ὄχι τοὺς εἰδήμονας καὶ φιλογραμμοὺς, ἀλλὰ τοὺς πλανωμένους μισορθοδόξους ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν Λατίνων, οἵτινες, ἀπαίδευτοι ὄντες, ἐσυνήθησαν νὰ ὀδηγῶνται, ὡς καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν, ἀπὸ τοὺς μύθους τῶν Ἰησουτολαζαρίτων ἢ ἄλλων καλογέρων καὶ καλογραιῶν τοῦ Παπισμοῦ.

Ἐκ τοῦ ἀριθ: 18 (16 Ἰουλίου 1849) τινὸς περιοδικοῦ ἐκδιδομένου ἐν Μάλτᾳ καὶ ἐπιγραφομένου ὁ Καθολικὸς Χριστιανὸς, ἐφημερίς θρησκευτικῆ, τυχόντις εἰς χεῖράς μας κατὰ περίστασιν λαμβάνομεν τὰς ἐφεξῆς ἐκ διαφόρων ἀρθρῶν περικοπὰς, πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων, μεταφράζοντες, σχεδὸν κατὰ λέξιν.

« Ἡ ἀρχὴ τῆς φιλονεικίας πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τινὰ πανουργίαν (supercheria) τῆς Ρωμάνας ἐκκλησίας. Ἐρχισε νὰ γεννᾶται ἀμφιβολία μεταξὺ τῶν Γρικῶν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ Ρωμάνη λοιπὸν ἐκκλησία ἀντὶ νὰ καταπέσῃ τοὺς Γραιοὺς διὰ ῥητῶν τῆς Γραφῆς, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ ἤδη παραδεδεγμένον παρὰ πάσης τῆς ἐκκλησίας σύμβολον τὴν λέξιν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, δι' ἧς τὸ Σύμβολον ἐκήρυττεν, ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς· καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ... »

« Ἡ θρησκεία τὴν ὁποίαν διδάσκουσιν οἱ τῆς Ρωμάνας Ἐκκλησίας ἱερεῖς, δὲν εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... »

« Φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε (ὁ ἅγιος Κλήμης Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας) τὸν Πάπαν, οὔτε ὡς ἀρχηγὸν

τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ὡς οἰκουμενικὸν διδάσκαλον, ἵνα δίδῃ κἄν συμβουλὴν τινά... »

« Μεγάλαις τῆς ἀληθείας καταφαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου ἐκπεπληγμένου διὰ τὴν πτώσιν τῆς Ρώμης, τούτέστιν ἡ τῶν Παπῶν ὑποκρισία ἀνακεκαλυμμένη. Ἄχρι νῦν οἱ τοῦ Μαστᾶ (τοῦ Πίου Ἐννέτου) ὑπερασπισταὶ ἠδύναντο κἄν νὰ τὸν παραστήσωσιν ἐξηπατημένον ὑπὸ τῶν Καρδινάλιων καὶ τῆς διπλωματίας. Ἀλλὰ νῦν ἡ ἀπάτη ἐκλείπει. Ὁ Πάπας ἀποδεικνύεται Πάπας, δηλαδὴ παντῦραννος θρησκοπολιτικός. Ὁ Μαστᾶς ἐδείχθη ἄξιος διάδοχος Ἀδοριανοῦ τοῦ Δ', ὅστις ἐμβόηκεν εἰς τὴν Ρώμην ἀπὸ τὴν πύλκην τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἔχων περὶ ἐαυτὸν ξένα ὄπλα, καὶ ἐβάδισε μετ' ἀγαλλιάσεως καταθρονίς ἐπὶ τῶν ἐτι καπιζόντων ἐρείπιων τῆς Ρώμης αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἦτον Ἰταλός... »

Σημειωτέον, ὅτι ὁ γράφων εἶναι Ρωμάνος, ἀποκλίων ὀπισθεθήποτε εἰς τὸν Λουθηρανισμόν, καὶ προκατειλημμένος πάντοτε κατὰ Γραιοὺς, ὡς Λατίνος.

Ἀφοῦ ἐγράφησαν τάνωθι εἰδομεν καὶ ἄλλους δύο ἀριθμοὺς 6 καὶ 7 [15 Ἰανουαρίου καὶ 3 Φεβρουαρίου 1849] τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ, ἐξ ὧν προσθέτομεν καὶ τὰς ἀκολουθεῖσας περικοπὰς.

« Ὅχι! Ὁ Πάπας δὲν εἰσήλθε νὰ κυβερνᾷ τὴν Ρώμην διὰ θωρεῖας τῶν Αὐτοκρατόρων, ὡς πιστεύει τις ἰσως ἐτι, ἀλλὰ εἰσήλθε δι' ὑφαρπαγῆς (introdotta perfellonia). Ὁ Γρηγόριος Β' ὑπὸ τὸ πρόσημα ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς ἐπέκρινε τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ρωμάνων, διευθνε δὲ αὐτὴν. ἵνα γέννηται ἀρχηγός, καὶ ἐπέτυχε ν' ἀφαιρήσῃ τὴν Ρώμην καὶ ἄλλους τινὰς τόπους ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος [τῆς Κωνσταντινουπόλεως.] »

« Ἐξ ἐκείνης τῆς ὥρας λογίζονται αἱ συμφοραὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὰ κκκὰ τῆς ἀθλίας Ρώμης. Δὲν ὑπάρχει λαὸς βάρβαρος, εἰς τὸν ὑποῖον δὲν ἐπωλήθη ὑπὸ τῶν Παπῶν ἡ τάλαινα Ἰταλία. Γέθη, Βάνδαλοι, Βουργῖωνες, Λογγοβάρδοι, ἔπειτα Σουβῆοι,

Αυστριακοί, Γάλλοι κατά σειράν ἤλθον ἢ προσκληθέντες ὑπὸ τῶν Παπῶν, ἢ ὑπὸ τῶν Παπῶν διὰ ἴδια συμφέροντα ἐπέβησαν πρὸς κατάθλιψιν, διαίρεσιν, διχοσυσμὸν τῆς ταλαιπώρου Ἰταλίας...

« Ἀντὶς, Πιστολάριος, Μπαρβέλιος, Γερβαρδίνος, Κλεμαντέας, Σαβοναρόλας, ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ ἔσχατοι τῆς Ἰταλίας νότις ἐκρύψασαν ὁμοφώνως κατὰ τοῦ Παπισμοῦ (papismo), μόνις αἰτίας τῆς φθορᾶς τῆς Ἰταλίας. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἀνεγνώσαμεν ἐν Μπαρβέλιῳ τὸν ἀκολούθου στοχασμοῦ, ἀξίου τοῦ ἐντυπωθῆναι εἰς πάντα νοῦν Ἰταλικόν. « Αἱ τύχαι τῆς Ἰταλίας ἐκκρῶνται ἀπὸ τὴν παποκρατίαν (papato) καὶ διὰ τοῦτο εἶμι τοσοῦτον κακκαί. Ἐκ τῶν ὧν ἔγω λόγων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης δύο μόνως ἐκλέγω καταληπτοῦ τοῖ; πᾶσι. Ὁ πρῶτος εἶναι, ὅτι ἐκ τῶν χειρίστων παραδειγμάτων τῆς αὐτῆς ταύτης [τῆς Παπιστικῆς] ἢ Ἰταλίας ἔχασε πᾶσαν εὐτέθειαν καὶ πᾶσαν θεοσεβίαν, ὅπερ φύει ἀπειροῦς ἀταξίας, διότι ὅπου ἡ ἀρχὴ ἢ θεοσεβία, ὑπάρχει καὶ ἀγαθόν, ὅπου δὲ αὐτὴ ἐκλείπει, ὑπάρχει κακόν. Ἡμεῖς λοιπὸν οἱ Ἰταλοὶ ἔχομεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν [τὴν Ῥωμάναν] τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ὅτι μᾶς παρέσυρεν (trascinato) εἰς τὴν ἀθηρσεβίαν καὶ τὴν διαφθοράν· ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλην ἐπιμειλιχτέραν πρὸς αὐτὴν ὑποχρέωσιν, ὅτι μᾶς παρέσυρε καὶ εἰς τὴν φθοράν μας. Ἡ ἐκκλησία [ἢ Ῥωμάνα] εἶναι ἡ ἐνεργήσασα καὶ διατηροῦσα τὴν διαίρεσιν τῆς Ἰταλίας. Ἡ παποκρατία ἀνίκανος οὐσα νὰ κατὰσχη τὴν Ἰταλίαν ὀλοκληρῶν δὲν ἐπιγνώσκει ποτὲ οὐδ' ἄλλοι; τις νὰ κατὰσχη αὐτὴν καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐντεῦθεν δὲ προήλθεν, ὅτι αὐτὴ [ἢ Ἰταλία] μὴ δυνήθησεν ποτὲ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολιθωθεὶσαν ἐθνικότητα, ἔμεινε διηρημένη εἰς τσαυτὰ μερίδια ὑπὸ τοσοῦτους διαφόρους κρατοῦνται, καὶ ἰδοὺ ἡ πηγὴ τοσοῦτων διχνομιῶν καὶ τοσαύτης ἀδυναμίας. Οὕτως ἀπέβη ἡ Ἰταλία ἔρμικον οὐ μόνον τῶν ἰσχυρῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ πανιῶ; οἰουδήποτε προσβλήοντος αὐτὴν. »

« Ἐάν κανεὶς Πάπας; ἐδείχθη προδότης τῶν Ἰταλικῶν ἐλευθεριῶν, τοῦτ' ἐπραξεν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος. Ἐάν κανεὶς Πάπας; ἐγέννη ἀρχηγὸς τῶν Γοέλφων, τοῦτον ἐπραξεν ὅχι δι' ἀγάπην τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ διὰ ἐκλυμασμὸν τῆς ἰδίας αὐτοῦ λύσεως, διὰ προσωπικὴν κατὰ τῶν Αὐτοκρατόρων [τοῦ Βυζαντίου] ἐκδικασιν. Ἄς ἀναγνώσῃ τις τὰς ἱστορίας καὶ θέλει εἶδει, ὅτι ταῦτα εἶναι ἡ κοινή ἀρχὴ τῶν κακῶν, ὅσα οἱ Πάπαι ἐπραξάν πρὸς τὴν Ἰταλίαν. Αὕτη ἐθυσίασεν εἰς τὴν Πάπας; τὴν ἐκταῆς ἐθνικότητα, διότι οἱ Πάπαι ὑπέσχεοντο νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὴν τὸ θεοσεβτικὸν Πρωτεῖον primato religioso. Ἡ Ἰταλία ἐξελήθησεν τὴν ἐκταῆς θυσίαν, οἱ δὲ Πάπαι ἐφύλαξαν τὸν λόγον; »

« Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει ἐκ τινος λόγου τοῦ Πάπας Βεντούρα, ἐξ ὧν τῶν περιφημοτέρων ἐκκλησιαστικῶν ῥητόρων τῆς νῦν Ἰταλίας τὰς ἀκολουθίας περὶ τῆς φυγῆς τοῦ Πάπας πληροφορίας. »

« Ὁ Πῖος Θ' δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ παραίτησῃ τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ ἡ φιλοδεσποτικὴ σκευωρία ἐβάλεν αὐτὴν εἰς τὸν νοῦν σου, πείθουσα αὐτόν, ὅτι ἐν Ῥώμῃ δὲν ἴτο πλέον ἀσφαλισμένον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὐδὲ ἡ ἀξία, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας. Διπλω-

ματία τις ἤθελε τὸν Πάπαν εἰς χεῖρας; τις ἴνα ὠφεληθῇ διὰ συμφέρον ὅλων πολιτικῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ συμφέρον ταῦτο δὲν ἴτο πρὸς πάντας τὸ αὐτὸ, ἐντεῦθεν ὁ μὲν ἤθελε νὰ μεταφέρῃ τὸν Πῖον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὁ δὲ εἰς τὴν Δυσιν. Ἀλλ' οἱ πανουργότεροι ἐνίκησαν καὶ ἔμειναν ἀπατημένοι οἱ μᾶλλον εὐπιστοί. Ὁ Πάπας ἔμελλε νὰ ἐμῆ εἰς μίαν ἀμαξίαν, καὶ εὐρέθη ἀγνοῶν εἰς ἄλλαν. Ἐμελλε νὰ δευτῇ πρὸς τὴν Παλαιόπολιν [Σιβιταβόλια] καὶ μεταφέρῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν Γαέταν... Ἐν δὲ Γαέτῃ αὐτοῦ; ὁ Πάπας ἐξήλωσεν εἰς τὸ κοινόν, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτοῦ στοχασμὸς δὲν ἴτο νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ... »

Περὶ δὲ τοῦ γνωστοῦ γενικοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ νῦν Πάπας ἐκ Γαέτης κατὰ τῶν Ῥωμάνων ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς τοῦ περιοδικοῦ ἀναφέρει ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Νεκπύλεως τὰς ἀκολουθίας πληροφορίας...

« Τὴν πρῶτην ταύτην πωλεῖται ἐν τῇ πόλει ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Πῖου Θ', καὶ εἶναι θέαμα νέον νὰ βλέπῃ τις αὐτὸν τὸν λαὸν μας ἐμπαίζοντα τὴν ποντιφικικὴν ταύτην πράξιν καὶ ἀγίζοντα ἢ φιλλοποιούντα (facendone falso) αὐτήν. Τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον τοιχοκολληθέντα ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶθι; ἐξέσχισεν ὁ λαὸς μετὰ τοσαύτης ἀνευφημίας, ὥστε ἐχρηάσθη νὰ τρέξῃ αὐτοῦ ἀπόσπασμά τι στρατιωτικόν ἐκ τοῦ πλησίον. »

Ἐπὶ τούτων πάντων σημειώμεν ἡμεῖς ἐν τέλει:

Ἴον. Ὁρθῶς λέγει ὁ Ῥωμάνος συγγραφεὺς ἐκ Μάλτας, ὅτι ἀρχὴ τῶν φιλονεικιῶν τῆς Ῥωμάνας ἐκκλησίας πρὸς τὴν καθολικὴν ὀρθόδοξον τῶν Γραικῶν ὑπῆρξαν αἱ περὶ τὸ καινοτομεῖν πανουργίας τῶν Παπῶν εἰς τὰ θεοσεβτικὰ, πανουργία ἀνάσσει, αἰρετικαί, ἀσυγχώρητοι. Ἀναθάνεται ὁμῶς πολὺ, ὡς διασώζων τι ἐκ τῶν προλήψεων τῆς θεοσεβτικῆς αὐτοῦ ἀνατροπῆς, ὅτι οἱ Γραικοὶ ἀπέκρουσαν μόνον ἐπὶ φωτίῳ τὴν εἰς τὸ Σύμβολον προσθήκην τῶν Παπιστῶν, ἐπειδὴ πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ φωτίου ἐδίωχθησαν τινες δυτικοὶ καλόγηροι ὡς αἰρετικοὶ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, προσφέροντες τὸ Σύμβολον μετὰ τῆς προσθήκης. Ἡ δὲ βέβηλος προσθήκη αὕτη, ἐπινοήσας τῶν Ἀρειανῶν κατὰ πρῶτον, πολεμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Παπῶν αὐτῶν ἐπὶ χρόνον τινα ἐγένετο ἔπειτα δικτὴ εἰς τὴν Λατινικὴν ἐκκλησίαν ὡς συντείνουσα καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Παποκρατίαν. Τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἄνευ τῆς προσθήκης γκαυχθὲν ἐπὶ δύο πλακῶν ἀργυρῶν Ἑλληνιστὶ καὶ Λατινιστὶ ὑπῆρχε πολὺν χρόνον ἀνηρτημένον ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἀπέναντι τῆς τῶν λαϊκῶν τοῦ ἁγίου Παύλου τραπέζης κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπας Λέοντος τῷ 809. Αἱ δὲ πλάκες αὐταὶ εἶλον 94 λίτρος καὶ 6 ὀνχίας. Ἀνήρτησε δὲ αὐτάς ὁ Πάπας ὡς τὸν ὁ θείου, ἴνα, ὡς ἔλεγε, προσφυλῆσῃ καὶ ἀσφαλίσῃ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Ἐνοεῖται λοιπὸν ὅτι οἱ Λατίνοι παραδεδεχθέντες ἀκολούθως καὶ τὴν προσθήκην ταύτην καὶ ἄλλας καινοτομίας δὲν ἀνήκονσι πλέον εἰς τὴν ὀρθόδοξον καθολικὴν ἐκκλησίαν, τὴν διασωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Γραικῶν.

Ἴον. Οὐτε ὁ ἅγιος Κλήμης, οὐτε πολλοὶ ἄλλοι ἐκδοξοὶ ἐπίσκοποι καὶ πτριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς οὐτε αὐτοὶ οἱ Πάπαι, ὁ θείου ὄντες, ἐγνώρισαν ποτὲ τὸ πρῶτον, τὴν δεσποτείαν, τὸ ἀναμάρτητον τοῦ Παπισκοῦ θρόνου. Ταῦτα εἶναι μεταγενέστερα ἐπινοήματα σατανικὰ τῆς αἰρεσιώσεως καὶ δοξομανούσεως Ῥώμης, ἡ ὁ-

ποία νοσοῦσα ἔατοτε καὶ πάσχουσα πολλαχῶς καὶ καταμυθάνουσα τὴν πλάνην, ἐπανέρχεται σήμερον εἰς τὰς ἰδέας τῆς ὀρθοδοξίας κατ' ἀίγιον, ἀπακλίνουσα καὶ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν.

Ἴον. Ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος μεταξέσας τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον εἰς τὸ Βυζάντιον, ὑπέταξε φυσικῶ τῷ λόγῳ εἰς αὐτὸ τὴν γραικὴν Ῥώμην, ἥτις οὐσα φύσει δύστροπος καὶ ζηλότυπος ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ὑπερηφανείας συνετάραξε τὰ πάντα, καινοτομήσασα εἰς τὰ τῆς θεοσεβείας, σχηματίσασα ἱεροκλαμικὸν κρῖτος, τολμήσασα τὰ πάντα κατὰ παράβασιν καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν κανόνων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. ἴνα οὐ μόνον ἀποστρεφθῇ ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ δι' ἄλλου μέσου καὶ τρόπου κατορθώσῃ πάλιν, ὅτι ἐκκαμῆ πρότερον, ταυτέστι τὴν κατὰκτησιν καὶ ὑποταγὴν τοῦ κόσμου, διὰ τοῦ Πάπας, ὡς ἱεροκλαμικῷ ἡγεμόνι, γινομένου παντοκράτορος διὰ τοῦ ἀντεπαγγελικῆς καὶ ἀντικανονικοῦ δεσποτισμοῦ ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου δὲν ἀνεγνώρισεν ποτὲ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ πύσωσι διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἰταλίας, ἡ ὅποια οὐτε σέβεται πλέον οὐτε δέχεται τὴν Παποκρατίαν.

I. Γ. Α.

ΤΟ
ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Sous un beau ciel mes yeux devaient s'ouvrir.
Tout jeune aussi je rêvais à la Grèce;
C'est là, c'est là, que je voudrais mourir.

(Beranger.)

Ἦτο ἑσπέρας.

Ἡ θαλάσσα ἐφαίνετο γαληνιαία, οἱ Ζέφυροι ἐπνεον τερπνότεστα, καὶ ὁ ἑὐρανός... ὦ τί εὐτύχημα! κῆμμία κηλὶς δὲν διατάραττε τὸ κυανόλευκον χρῶμα τοῦ, ἀλλ' ἴτο καθαρῶτατος.

Ὡ τί τερπνὰ ὦραι! πόσα τις κατὰ τοιαύτας περιστάσεις δὲν αἰσθάνεται τερψικάρδια; ποῦ νὰ στρέψῃς τὸ ὄμμα καὶ τερπνὰς νὰ μὴ ἀπαντήσῃς εἰκόνας;... εἰς τοὺς κήπους; Ἐκεῖ ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῶν ἀηδῶνων... —Ναί, ἀλλὰ καὶ ἡ λιγυρὰ πνοὴ τῶν Ζεφύρων, ἡ ἔρπουσα καὶ ἡ κυματομένη ἐπὶ τῆς γλῶσσης τῆς τρυφεροτάτης, ἡ ἠδονικὴ εὐωδία τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἐρυθρολευκῶν ῥόδων, ὁ μικρὸς ῥυαξ ὅστις ὑπὸ σκιερῶν διαβαταῖα δεινδρῶνων καὶ καταδροσιζεῖ αὐτοῦ; μὲ τὰς

ἀφρόδεις ῥυαξ τοῦ, ὅλα ταῦτα ἠνωμένα μὲ τὰ γλυκερὰ τῶν ἀηδῶνων ᾄσματα, λαμπρύνουν τὴν κτίσιν, φαιδρύνουν τὰ πάντα, γλυκύνουν τὴν ζωὴν...

Εἰς τὴν θάλασσαν;... ὅταν ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀγανὲς δίσστημα ἠδύπνου, ἐξέρχεται αὔρα, ὅταν τὰ ἀφρόδῃ τὰ παφλάζοντα, πλὴν ἤρεμα καὶ μικρὰ κυματιδιὰ τῆς, φέρουν τὴν γλυκόπνευστον ἐκείνην ὄρσησιν τὴν ἐσπερίαν τῆς ἠδονικῆς, τότε ὅποια χαρὰ, ὅποια τέρψις ὅταν αὐτὰ ταῦτα

Μεσέβος φάνουν βρέγοντα ὠραίας περαλίας;...

Ὁ Θεός, πῶσας καὶ παραγαγὼν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ταῦτα πάντα, ἔπλασε καὶ τὸν ἄνθρωπον ὑπεριον κύριον καὶ ἐξουσιαστὴν τούτων. Πόσον καλὸν, πόσον μέγα τὸ ἀγνωστον τοῦτο καὶ μυστηριώδες ὄν εἶναι! Τὴν μεγαλοπρέπειάν του καὶ τὴν δόξαν του ἠμεῖς ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμέρα, τὰ ἀστρα καὶ ἡ Σελήνη. Εἰς αὐτὸ ἀνεκκλήτως δὲν ὀφείλεται εὐχαριστία; μελιστάλακτος δὲν ἀρμύζεται ἠμνοδία;

Λοιπὸν προαίπομεν ὅτι ἴτον ἐσπέρας, ἐσπέρας ἔκρος χρισματάτου.

Ἀπὸ πρῶτης ἠτοιμαζόμεν διὰ μικρὰν τινα περιήγησιν, μέχρις Ἀθηνῶν ἐπέβην ἐπί τινος ἀτμοπλοίου καὶ ἐμακρύνθημεν τῶν Συμραϊκῶν παραλίω. Ὁ Ἥλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του, ὅτε ἐκβάτες ἐξω τοῦ Συμραϊκοῦ κόλπου, εἶχε φθάσει καὶ ὁ σκοτεινὸς τῆς νυκτὸς πέπλος, καὶ αὐτὴ ἐπροχώρει βραδέως. Ἡ Σελήνη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤρχιζε νὰ χρυσῶν τοὺς ὠραίους ἐκείνους αἰγιαλοὺς, τοὺς ὁποίους ἐβλέπμεν ἀστράπτοντας πάντοτε ὡς πλάκας ἀργύριου, οἱ Ζέφυροι ἐπνεον βοηθητικοὶ μ' ἐκείνην τὴν ἐσπερίαν καὶ ἠδονικὴν αὐτῶν ὄρσησιν, ἥτις φαιδρύνει τὸ πρόσωπον, γαρροποιεῖ τὸν θαλασσοποροῦντα ἐν γένει τὰ πάντα ἠρεμοῦσαν, τὰ πάντα μᾶς ὑπόσχοντο εὐτύχη θαλασσοπλοῦσαν.

Αἱ τεθλιμμένα καὶ μελαγχολικὰ ψυχὰ πολλὰκις εὐχαριστοῦνται εἰς ὁμοίας περιηγήσεις, πολλὰκις σκεδάζουσι τὴν λύπην των εἰς τοιαύτας ὠραίας θαλασσοπλοίας. Ὅλοι οἱ συνοδοιπόροι μου, ἔκκα τοῦ ὠραίου τούτου ταξιδίου εἰς τοιαύτην τερπνὴν ἐσπερίαν ὦραν, ἐφαίνοντο τόσον περιχαρεῖς, τόσον εὐφρόνουσι καὶ εὐθυμοί, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὴν χαρὰν των.

Ἡ νύξ ἐντοσοῦτω ἐπροχώρει.

Ὅλοι ἡμεῖς, αὔπνοι καθήμενοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πρὸς διασκέδασιν, μακρὰν πλέον πολυθροῖων πόλεων εἰρισκόμενοι, ἄλλο δὲν ἠκούμεν, παρὰ τοὺς τροχούς τοῦ πλοίου σποδρῶς ἀντιπλοιαίοντος πρὸς τὰ κύματα, τῶν τελευταίων τούτων τὸν παλύφλοισδον σάλλον, καὶ τὸ ἄσμα μιᾶς νεανίδος δεκαοκταετοῦς μόλις, ὠραίας καὶ πολυθελήτρου, ἥτις καλλιγερδον κρατοῦσα κινῆραν ἔκρουεν αὐτὴν μὲ τοὺς κρονολεύκους δακτύλους τῆς, ψάλλουσα τόσον μελωδικὰ, τόσον γλυκῶ-

τατα και περιπαθέστατα, ώστε πάντες εις εκείνας τὰς γλυκεῖα, στιγμὰς τὰς συνοδευομένας ἀπὸ τούτων γλυκυφθόγγου; λαρυγγισμοῦ, ἐγοητευόμεθα, ἑτεροπόμεθα ἀκούοντες, καὶ χαρὰς δάκρυα ἐβλέποντο εἰς ὧν τὰ ὄμματα.

Τὸ ἄσμα ἦτο τὸ ἐξῆς.

Χορδὰς τονίζω ὠραίας λύρας,
Τὰ χαρωπὰ μου ἄσματα ψάλλω.
Ἀπὸ χαρὰν μου σκιρτῶ καὶ πάλιν
Ἔως νὰ φθάσω εἰς τὴν ἀκτὴν,

Κ' εἰς τῆς πατρίδος τὰς παραλίας
Ὅπου τὸ πλάνον μου βῆμα φέρω
Εἰς δὲ τὸν ὕψιστον, γείρας αἴρω
Χεῖρας ἐκέτιδάς δι' αὐτὴν.

Ὅπου φθάσω καὶ ναυτοκήσω
Στὸς ποθητοὺς μοι ἐκείνης κόλπους,
Ἐκεῖ μὲ ἤχος μου γλυκυμόλπους
Πάντα θὰ ψάλλω περιχαρῶς.

Ἀτένιζέ την λαμπρὰ σελήνη,
Καὶ Σὺ, ὦ ὕψιστε, φύλασέ την
Πλὴν σὺ, ὦ Ἥλιε, φώτιζέ την,
Διὰ ἀκτίων σου ἀμυδρῶς.

Ταῦτα ἐψάλλον ἡ κόρη, ἡμεῖς δὲ ἠκούσαμεν τὴν ἀγγελικὴν τῆς φωνῆν χαίροντες. Καὶ ἐξ ἑνὸς μᾶς κατέβηκεν ὁ μελωδικὸς τόνος τῆς, καὶ ἐξ ἄλλου τὸ φιλόπατρι ἐκείνο αἶσθημα τὸ ὁποῖον διὰ τῶν στίχων τῆς ἐξερράζετο.

Ἰδοὺ, ἔλεγα καθ' ἑμαυτὸν, ἰδοὺ πόσον δικαιοῦνται ὁ σοφὸς Λουκιανὸς εἰπὼν τὸ « οὐδὲν γλυκίον τῆς πατρίδος » τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα του, καὶ μάλιστα, σήμερον, καθίσταται ἔτι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος, ἀνάγκη ἀπαραίτητος, (διότι δὲν πρέπει τις ἐκὼν ἀέκων ἢ ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ μὲ τὸ φίλτρον ἐκεῖνο τὸ ἠδονικόν, τὸ πλήρες στοργῆς, τὸ ποντὸς ἄλλου γλυκύτερον) ἄλλ' εἶναι ἀρετὴ οὐράνιος ἢ ἀγάπη τῆς πατρίδος, εἶναι θεῖον δῶρον. Οἱ παλαιοὶ διὰ τὴν πατρίδα τὸ πᾶν ἐπραττον· τὸ καλὸν τῆς προθέμενοι φιλιότητας πολλάκις ἔθουν ψυχᾶς.

Εἰς τοιούτους ἀσχολούμενοι τέρψεις, παρήχθετο ἡ νῆξ.

Τότε κατέβησαν ὅλοι εἰς τοὺς θαλάμους των διὰ νὰ ἀναπαυθῶν, κατέβη καὶ ἐγὼ καὶ ἐκοιμήθην. Ἀλλ' ἐνίστε μ' ἐξύπνα ἀπὸ βαθῶν ὕπνου καὶ ἀπὸ γλυκεῖς ὀνειρωγμοῦ; ὅτε μὲν ὁ ἄγγελος καὶ ἀποτρόπαιος μυκηθμῶς ἰχθύου τινὸς πεπλανημένου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σάνις μόνον μία μὲ διεχώριζε, ὅτε δὲ ὁ κρότος τοῦ συρμένου πτυχιού διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξέπιπτοντο ἄνθρακες εἰς τὴν ἀδηράγον κάμινον, καὶ ἄλλοτε ὁ αἰφνίδιος συριγμὸς τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διαβαινόντων ναυτῶν χρεὶ σκοποῦ ἐκτελούντων.

Ἀνέτειλεν ἡ ἐπιούσα· καὶ ἰδοὺ ὁ Ἥλιος πάλιν λαμπρότατος ἐφώτιζε τὰ ἀπώτατα καὶ ἀχρῆ, ἐκεῖνα πελάγη, ἀπὸ πλάζε ψεκᾶδας δρόσου τινὸς ἐθρινῆς πιπτούσης τὴν πρῶϊν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὡσεὶ μαργαρίτης, ἐνίστε δὲ καὶ τὰ χλοηφόρα ὄρη νήσων τινῶν, τὰ ὅποια ἐβλέπεμεν ἄλλοτε μακρὰν καὶ ἄλλοτε πλησίον, ὁμοιάζοντα τὰς Αἰγυπτιακὰς Πυραμίδας, φαινόμενα καταπράσινα ἀπὸ χόρτα χλοερὰ, καὶ στολιζόμενα ἀπὸ δένδρα δασύφυλλα τὰ ὅποια ἐλύγιζεν ἡ θαλάσσιος οὖρα, ὠρᾶζε καὶ ἐφώτιζε. Ἄλλοτε πάλιν τὰ ἀλλεπαλλήλα τοῦ πελάγους κύματα παρίστανεν πράσινα, ἄλλοτε κυνὰ, τὰ ἐβλεπες ὑψόμενα καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἦτο πλήρη ἀπὸ λαμπυρίδας φοιτῶς, ἡ τεμαχίων σμαράγδων, ἀδαμάντων πολυπληθῶν.

Κάποτε πάλιν ἐβλέπαμεν ἰχθυὺν τινα στιβόντα ὡς ὁ χρυσός, ὅστις ἐπέτα, ἐπέτα ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς αὐτά.

Τοιοτοτρόπως παρήλθον τριάκοντα ἐξ ὧραι καθ' ἃς πλείε τὸ ἀτμόπλοιν ἀπὸ Σαύρης μέχρι Πειραιῶς, ὅπου μετὰ τετραήμερον καθάρσιν ἐξήλθομεν γαμάτοι χαρᾶς πατοῦντες τὸ πολυπόθητον ἐκεῖνο ἔδαφος καὶ θαυμάζοντες τὰς ἐαρινὰς του καλλονάς.

Εἰς κἀνένα ἄλλο μέρος τὸ ἔαρ δὲν εἶναι τῶσον γλυκὺ καὶ εὐφρόσυτον ὅσον εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐνούμενον μετὰ τοῦ ὑγιεινοῦ κλίματος τῆς ὁμοιάζει τὴν δροσώδη καὶ ῥοδοδάκτυλον αὐγὴν τῆς ἀνοιξίως, τὴν τὰς τσοσάτας παρέχουσαν ἀνεκκαλήτους ἡδονάς.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου εἰς αὐτὸ τὸ μέρος δὲν σκιαζονται ποτὲ ἀπὸ μελανὰ νέφη τὸ ἔαρ, ἀλλ' εἶναι καθαρῶταται, ἀστράπτουν ὡς ἀδάμας, χωρὶς νὰ ἦναι πυρῶδεις. Νομίζει τις ὅτι ἐκεῖ ἡ φύσις εἰς τοὺς θνητούς νέκ ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμῆν χαρίζε δῶρα ἀγνωστα, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν καλλονῶν τῆς πάντοτε νέκ προσθέτονται θέλητρα. Αἱ ἡμέραι εἶναι λαμπραὶ, αἱ νύκτες εὐφρόσυνοι, καὶ ἐν ἀντικείμενον βλεπόμενον, μεγαλοπρεπεστάτας εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ νοῦ παρουσιάζει ἰδέας. Ὁ οὐρανὸς τῆς πάντοτε εἶναι καθαρὸς [πράγμα σίγηθες εἰς αὐτὴν] ἡ ζωογόνος οὖρα τῆς φάνεται ἐκ χρυσαῖς ἰδιαιτέρας τινὰ, ὡς οὕτως εἰπεῖν, εὐφρόσυτον γλυκύτητα· πάντοτε τὴν ἀνέπνεα εὐχαρίστως, πάντοτε ἐνθυμούμενη τὸ τ.ὸ ποιητῶ

« Ὡ Ἑλλάς, πατρίς γλυκεῖα τὸ ζωοποιόν σου κλίμα

« Τῆς ἀτράκτου μας συνδέει τὸ ἄμικομένον νῆμα.

καὶ τὸν ἐδικαίονα πάντοτε.

Ἦλθα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἀλλὰ πόσον δὲν ἐθαύμασα ἰδὼν ἐξ ἑνὸς τὸν ὕμνητὸν καὶ ἐξ ἄλλου τὸν Λουκιανὸν ἐμπροσθέν μου κείμενα; πόσας εἰς τὸν νοῦν μου δὲν ἐπανεφέρα ἀναμνήσεις, ἐδῶ βλέπων τοῦ Φειδίου τ' ἀριστουργήματα, ἐκεῖ μαρμαρόστρωτον ἔδαφος καὶ στήλας πολυπληθεῖς κομψωτάτας;... Καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Παρθενῶνος τὸν Ἑλληνικὸν ἠτένισα ὀρίζοντα.... Ὅποια ἀναμνήσεις, Θεέ μου! ὅποια!...

Ἐπροχώρησα, ἐφθισα πλησίον τῆς νέης Ἀκροπόλεως, ἐθαύμασα τοὺς ὠραίους κήπους τῆς, καὶ τὸ πλησίον αὐτῶν φαινόμενον μικρὸν μνημεῖον τοῦ ὁποῖον ἐνηγέρθη δαπάνη τοῦ ποιητοῦ Ἀλ. Σούτσου. Προχωρῶν ἀπήντησα τὸν Ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μετὰ τὰς γιγντώδεις στήλας του... τὸ μνημεῖον τοῦ Ἰσοκράτους, τὸ πύλον τοῦ Ἀδριανοῦ Ἀυτοκράτορος Ῥωμαίου... Ἀνδριάντας ἐδῶ, θρασυμένας ἐκεῖ προτομαί; τὸν Ἄριστο Πάγον, τὴν Πνύκα, τὰ μακρὰ τεῖχη! Τί ἐκτετεῖς περιγραφφαί!... Καὶ πόσα ἄλλα ἐκπλήττοντα τὴν ὄρσιν τοῦ θεατοῦ δὲν βλέπονται; Τὰ χλοοῦδη τῆς Ἀττικῆς πεδιάς, αἱ ὠραὶαι τοῦ ὕμνητοῦ κοιλάδες, οἱ γιγντώδεις τῆς Σαλαμίνος βράχοι... τῆς Σαλαμίνος! τὸ ἔκτρον τῆς μεγάλης ἀληθοῦς ἱστορίας. Ὡ! τί ἀναμνήσεις! τί ἀναμνήσεις! πλὴν

« Τί μὲν πρῶτον, τί δ' ὕστατον καταλέξω. »

Ἐν βῆμα, καὶ ἀναμνήσεις. Καὶ ποῦ καὶ ποῦ νὰ ἐνασχοληθῆς καὶ περιεργόν τι νὰ μὴ ἀπαντήσης;

Καὶ μολοντί αἱ τύχαι τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρξαν πολλά καὶ δυσφοροὶ, καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἄλλου βλέπομεν αὐτὴν σεβασζομένην παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ἀυτοκράτορων, ἄλλου κληιδουμένην φέρουσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον θέατρον καταστροφῆς, μ' ὅλα ταῦτα καὶ αὐτὰ τὰ μένοντα ἐκπλήττου. Ἀλλ' ἂν ἰπῆργον ἀκόμη δύο Νέρωνες καὶ δύο Καλλιγῶλαι, βεβιαῖος δὲν ἤθελεν μείνει οὐδεμία τῶν ἀρχαιοτήτων ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅλα τ' ἀριστουργήματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Μύρωνος, τοῦ Πραξιτέλους ἤθελεν ἐπενεγγῶσιν εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν ὁποῖαν ἐστόλιζον οἱ ἱερόσυλοι οὗτοι μετὰ τῶν ἐξόχων τεχνιτῶν τὰ λαμπρὰ τεχνήματα. Ἄν ἡ τρομερωτάτη βεβηλωσις αὐτῆ δὲν ἐγένετο, πότος τῶν ὄντων δὲν ἤθελαμεν εἶναι ἰσχυρὰ ἀρχαιοτήτων, ὡς τὴν περίφημον χρυσολεπάντινον Δίε τοῦ Φειδίου μετᾶ κμισθέντα εἰς τὴν Ῥώμην καὶ τῶσα ἄλλα.

Πλὴν μετὰ αὐτῶν ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ εὐεργεταὶ τῶν Ἀθηναίων· ὁ μεγαλύτερος ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ Ἀδριανὸς, στολίτας τὴν πόλιν μετὰ τῶσας περικαλεῖς οἰκοδομὰς, ἐκπαίρειώσας τὸν Νάον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸν ὁποῖον ἤρχισε ὁ Πεισίστρατος, ἔπειτα ὁ Ἀντίοχος, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἐτελείωσεν ὁ Ἀδριανὸς ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πᾶσιν τὰ ἀνήγειρεν σοφωμένην εἰσέτι καὶ ὀνομασθῆσαν τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἐφυγα ἐκεῖθεν ἐκπεπληγμένος· ἐφθισα εἰς τὰς Ἀθήνας, πλὴν πόσα καὶ εἰς αὐτὰς δὲν ἀπήντησα ἀξιοθαύμαστα;

Ἰδοὺ πῶς ἔγραφα μίαν ἡμέραν εἰς τινα τῶν ἐν Σαύρη φίλων μου....

Φίλιππε Κ. Γ. Δ. . .

Ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν τόπον τῶν καλῶν καὶ τῶν χαρίτων· δὲν δύναμαι ἐντὸς τῆς παρούσης, ἥτις προχειρῶς μὲν γράφεται, ἐπὶ τροχάδην

δὲ ἀναγινώσκειται, τὰ σοὶ ἐκθέσω, τὰ ὅσα οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν περιήγησιν ἀπήντησαν. Ἐνθυμῆσαι ὁσάκις μ' ἐδιηγείσο τὰ περὶ τῶν τέρψεων τῆς;... ἐγὼ πάντοτε σὲ ἠκούα εὐχαρίστως, παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ ἐπαρηγορήμεθα θέμα. Φαντάσομαι, ἐκεῖνα ὅλα τὰ ὅποια σὺ τότε μ' ἔλεγε, τὰ τὰ βλέπω τώρα ὀφθαλμοφανῶς. Δὲν ἐπανεργομαι εἰς τὰ αὐτὰ, σοὶ εἶναι γνωστά. Ἀλλ' ὅμως δὲν δύναμαι καὶ ἂν ἀπισιωπήσω τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι πάντοτε, καὶ τὸ περιεκυκλῶν με αὐτὸ οὐράνιον νέκτρον τὸ γλυκὺ, καὶ τὸ ζωογονοῦν τὰς τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήσεις.

Ἐπειτα τὴν λεπτήν αὐτὴν καὶ δροσώδη ἀδρᾶν τῆς, τὴν τὰς τσοσάτας παρέχουσαν ἡδονὰς, τὴν ἐμπουσαν καὶ τὴν κυματούμενην ἐπὶ τῆς πρᾶσινον γλῶσσης..... Ἐνθυμῆσαι Γεώργιε πέρνοι, δταν τὸν Ἰούλιον περὶ Ἥλιου δύσαι, προσορμιζόμενοι εἰς τὴν Βόσπορον, ἐνθυμῆσαι ὅποια τότε ἔπνεε αὐρα; ἢ αὐτὴ καὶ ἐδῶ πνέει πάντοτε, γλυκεῖα καὶ τρυφή.

Ἐβρον φίλους πολλοὺς ἐνταῦθα καθ' ἐκάστην ἔγω πλησίον μου τὸν ποιητὴν καὶ φίλον μου I. K., καὶ καθ' ἐκάστην ἐξερχόμενοι πρὸς περιδιάβασιν ἐξω τῆς πόλεως, σὺν διαλεγόμενοι τσοσάτα ἐρευνῶμεν περίεργα.....

Υγείαινε καὶ εὐδαιμόνει.

Ἀρκετὸν καιρὸν διέμεινα εἰς τὴν Ἑλλάδα περιηγηθεὶς καὶ ἄλλας αὐτῆς πόλεις. Ἐθαύμασα τὰς ἀρχαιοτήτας τῆς, τὸ κλίμα τῆς, καὶ τσοσάτας ἄλλας χάριτας καὶ καλλονὰς τῆς. Τώρα δὲ ἂν καὶ μακρὰν αὐτῆς εὐρισκόμενος, διατηρῶ ὅμως εἰσέτι ἀναμνήσεις πολυπληθεῖς καὶ γλυκεῖας εἰς τὴν μνήμην μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ.

Ἡ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ Εἰς ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶν διεσκαρπίσθησαν εἰς τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, κηρύσσοντες τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς πρῶτον δὲ τὸν Πέτρον ἀνεκατάβηκεν ἐνῶ διέτριβεν εἰς τὴν Ἰσππην, ὅτι ἔπρεπε νὰ κηρύξωσι τὸν λόγον καὶ εἰς τοὺς Ἕθνηους. Καὶ ἔκτοτε ὤρμησαν καὶ οἱ λοιποὶ νὰ κηρύττωσι καὶ εἰς τὰ ἔθνη συνιστάντες Ἐκκλησίας καὶ ἐν αὐταῖς. Καὶ οἱ ἄλλοι μὲν Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν εἰς διάφορα τῆς Οἰκουμένης μέρη, ὁ δ' Ἀπόστολος Πέτρος ἐκήρυξε τὸν λόγον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Μεγάλην Ἀσίαν, καὶ εἰς τὴν Ῥώμην· ὁ δ' Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἰς τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ὁ Παῦλος εἰς διάφορα ἄλλα μέρη, κυρίως δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτω διὰ τῶν Ἀποστόλων τούτων εἰσῆλθη ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Ῥωμαίους, (ἤτοι τοὺς Ἰταλοὺς, Ἰσπανοὺς κτλ.) ὅστις ἀφ'

ού υπέφερε διαφόρους διωγμούς, εκρίταιώθη τελευταίην υπό του αγίου Κωνσταντίνου, και επηύξασθη υπό Θεοδοσίου του Μεγάλου και των λοιπών Αυτοκρατόρων της Κωνσταντινουπόλεως, δια τούτων ακολουθίως διαδοθείς και κραταιωθείς και εις τὰ λοιπά της Ευρώπης ἔθνη.

ΓΑΛΛΟΙ.— Περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ὁ Πόθαινας καὶ ὁ δισδύλως αὐτοῦ Κίρκωντιος ἔλθόντες ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Γαλίαν, ἠγωνίσθησαν μεγάλως καὶ ἐσύστησαν τὰς ἐκκλησίας τοῦ Λουδοῦνου καὶ τῆς Βιέννης. Ἄλλ' οἱ Γάλλοι διέμενον εἰς τὴν εἰδυλοκρατείαν μέχρις οὗ περὶ τὰ τέλη της Πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἐπιστρέψαν ὅπως διόλου εἰς τὴν Χριστιανισμόν, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Γενόμενος βασιλεὺς αὐτῶν Κλωδοβίκος ἢ Κλωδοβέος ἔλαβε σύζυγον Χριστιανὴν, Κλοτίλδαν ὀνομαζομένην, ἥτις κ' ἰ τὸν παρεκίνησε συχνάκις νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν· αὐτὸς ὅμως τὴν κατεφρόνει διὰ τοῦτο. Εἰς μάχην δὲ μετὰ τοὺς Ἀλεμαννοὺς (πολεμικὸν λαὸν τῆς Γερμανίας) πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς του, ἔκαμε ταξίμον εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἂν νικήσῃ, νὰ γείνη Χριστιανός, τὸ ὅποιον καὶ ἔκαμε εὐθὺς μετὰ τὴν νικητὴν βεπτισθεὶς εἰς τοὺς Ῥημοὺς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ἐπίσκοπων Ῥημίγιον. Τρεῖς χιλιάδες φράγκοι καὶ ἡ ἀδελφὴ του Αἰδοφλεύδα ἐδέχθησαν μετ' αὐτὸν τὸ βάπτισμα τὸ 499. Ὁ Πάπας Ἀναστάσιος Β', τὸν ἐσυγχάρη, καὶ τὸν ὠνόμασε Χριστιανικώτατον Βασιλέα, διότι ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐνῶ οἱ περισσότεροι Δυτικὸὶ Ἡγεμόνες ἦσαν Ἀρειανοὶ ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ἀνατολικὸς αὐτοκράτωρ Εὐτυχιανός. Εἰς ἐκ τῶν τίτλων ἀκολουθῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας ἦτο καὶ τὸ Χριστιανικώτατος, διακρίνας εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

ΑΓΓΛΟΙ.—Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκηρύχθη κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλ' ἄφ' οὗ τὴν ὑπέταξεν οἱ Σάξονες, ἔθνη οὗντες, ἐδίωξαν τοὺς πρώτους κατοίκους καὶ ἐσθέσαν τὸν Χριστιανισμόν. Κατὰ δὲ τὸ 597 ἐδέχθησαν αὐτὸν πάλιν διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ τρόπου. Ἡ γυνὴ τοῦ Ἐθελέρτου, βασιλέως τῆς Καντίας, Πέρβα, Χριστιανὴ οὖσα, καὶ ἔχουσα ἱερεῖς μαζί της, ἐδίδασκεν ὅπως οὖν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ὅτε δ' ἔγεινε Πάπας ὁ Μέγας Γρηγόριος Α', ἠθέλησε νὰ γυρίσῃ τὸν λαὸν τούτων ἀπὸ τὴν εἰδυλοκρατείαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸν Αὐγουστίνον (ἠγούμενον τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου) μετ' ἑσσαράκοντα ἱερεῖς. Πηραλαβάντες δ' οὗτοι φράγκους εἰδήμονας τῆς Ἀγγλοσαξωνικῆς γλώσσας, ἔφθασαν εἰς τὴν Καντίαν, ὅπου βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τὴν Βέρβαν, ἐσυραν πολλοὺς εἰς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Μετ' ὀλίγον δ' ἐβαπτίσθη καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ δέκα χιλιάδες Ἀγγλοσαξωνες μ' αὐτόν. Ὁ Αὐγουστίνος ἔγεινε πρῶτος ἐπίσκοπος Καντουτρίας

[μυτροπόλεως τῆς Καντίας] ἀκολουθῶν δ' ἔγειναν πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ.—Κατὰ τὴν ὀγδόον ἑκατονταετηρίδα ὁ Χριστιανισμὸς ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν Γερμανίαν. Πρὸ πολλῶν οἱ ἐπίσκοποι τῆς Κολωνίας καὶ ἄλλων πλεον, ἐκ τοῦ ζήλου τῶν κηρούμενοι νὰ ἐπιστοσέψωσι τοὺς ἔθνη, ἀπὸ τὴν πλάνην τῶν, ἐπέστειλον εἰς διάφορα μέρη Ἰροκρήρικας διὰ νὰ τοὺς κατηγῶσιν. Ὁ ἐξ Ἴρλανδίας [Ἰβερνίας] Κιλιανὸς ἐδίδαξε πρῶτος τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰ μέρη τοῦ Βυστθούργου. Εἰς τὴν Φρεσίαν, Βυλλιβυρδος (Ἰρλανδος καὶ αὐτὸς) χειροτονήσας ἀπὸ τὸν Πάπαν Σέργιον Ἀρχιεπίσκοπος Βυλθεούργου [Ἄουφρεστ] ἔσους πολλοὺς εἰς τὴν Χριστιανισμῶν. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ ἐδίδαξαν εἰς διάφορα μέρη. Ἄλλ' ὅστις ἐξήλωσε τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὴν Γερμανίαν εἶναι ὁ δικαίως ἑπονομασθεὶς Ἀπόστολος αὐτῆς, Ἄγγλος Βονιφάτιος, ὁ ὅποιος καὶ λαθῶν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῶν τότε Πάπαν Γρηγόριον Β', κατ' ἀρχὰς μὲν ἦλθε καὶ ἐδοθήσε τρεῖς χρόνους τὸν Βυλλιβυρδον, ἔπειτα δ' ὑπῆγεν εἰς τὴν Θουγγίαν καὶ εἰς ἄλλα μέρη ὅπου μόνος ἔκαμε μεγάλας προόδους δοκιμάσας ἐν ταύτῳ καὶ ἀμετρήτους ἀγῶνας. Ὁ Πάπας δ' ἀνταμαίβην τὸν ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον Μογουντίας, καὶ ἀκολουθῶν τὸν ἔκαμε καὶ ἠπεικὴν τοποτηρητὴν εἰς τὴν Γερμανίαν.

ΣΑΞΩΝΕΣ.—Καταπολεμηθέντες τριάκοντα ἔτη πρὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Δύσεως, Κάρολον τὸν Μέγαν, ἐδικάσθησαν νὰ δεχθῶσι τὸν Χριστιανισμόν, καὶ νὰ συνενωθῶσι μετὰ τὸ βασιλεῖον τῶν Φράγκων, διὸ καὶ τοὺς ἐπέστειλεν ὁ Κάρολος πολλοὺς Ἐπισκόπους καὶ Διδασκαλοὺς νὰ τοὺς κατηγῶσιν. Τὸ παράδειγμα τούτων ἀκολούθησαν ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου, μὲν καὶ διαδόχου (814) Καρόλου τοῦ Μεγάλου καὶ οἱ —

ΟΛΛΑΝΔΟΙ—ΔΑΝΟΙ καὶ ΣΟΥΗΔΟΙ διὰ τινος Μοναχοῦ Ἀναγκρίου λεγομένου, ὅστις καὶ κατέβαλε μεγάλους ἀγῶνας καὶ ἐπέστρεψε πολλοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐψήφισεν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμσούργου καὶ τὸν ἐνεχείρισε τὴν ἐπισκοπὴν τῶν Βορείων Ἐκκλησιῶν. Ἐπέστρεψε δ' οὗτος ἀκολουθῶν καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη τῶν βορείων χωρῶν.

ΡΩΣΣΟΙ.—Βασιλεὺς ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (975) πολέμῳ μετὰ τοὺς Ῥώσους, τοὺς ὑπέσχετο νὰ συνδιαλλαχθῆ μετ' αὐτῶν, ἂν ἐδέχοντο τὸν Χριστιανισμόν. Οὗτοι δὲ ἔσπερξεν, καὶ τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς πέμψῃ Ἀρχιερεῖα διὰ νὰ τοὺς κατηγῶσῃ. Ἄλλὰ καὶ μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ἦλθεν, ἠμέλουν ἐκεῖνοι, προρησιζόμενοι ὅτι ἂν δὲν ἴδωσι θεῶμα ἐκ τῶν ὅσα τοὺς ἐδίδασκεν ὅτι ἔκαμεν ὁ Χριστὸς δὲν ἤθελον πιστεύσειν. Ὁ Ἀρχιερεὺς ἔβριψε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ πῦρ, κατ' αἰτησίαν τῶν, καὶ τὸ ἐξέβαλε πάλιν σῶον. Τούτο ἔκαμε πολλοὺς τῶν Ῥώσων νὰ πιστεύσωσιν εἰς Χριστόν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς τοὺς ἐπέστειλε δύο ἄνδρας, εἰδήμονας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Σλαβωνικῆς

γλώσσας, Κωνσταντίνον καὶ Μεθόδιον, αἵτινες τοὺς μετέφρασαν τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὸ Ψαλτήριον καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Πλὴν ἀκόμη ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶχε ἀπολαβῆ παγκόσμιος εἰς τὴν Ῥωσσίαν, μέχρι τοῦ τέλους της δεκάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Βλαδίμηρος Α', τὸν ἐσήγαγεν ἐντελέστατα, συντροφῆς τὰ εἰδωλα, καὶ προστάξας ὅλους γενικῶς τοὺς ὑπηκόους του νὰ βεπτισθῶσιν. Ἐπειδὴ δ' ἐτίδωχθησαν ἀπὸ τὴν Ανατολικὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ῥώσσοι, ἔμειναν διὰ παντός ἀδισπιστοὶ ἀπὸ αὐτῆν.

Κατὰ τὴν οὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ οἱ ΣΛΑΒΟΙ, κατοικοῦντες εἰς τὰ μέρη τῆς νῦν λεγομένης Βολωνίας.

ΝΟΡΜΑΝΔΟΙ.—Λεηλατοῦντες οὗτοι τὰς γῶρας Καρόλου τοῦ Ἄπλοῦ, Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἔκαμαν μ' αὐτὴν συνθήκην νὰ γείνωσι Χριστιανοὶ μετὰ συμφωνίαν νὰ δώσῃ τὴν ἐπαρχίαν Νεστρίαν καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν βασιλέν των Ρώλων. Καὶ ἔκτοτε ὁ Χριστιανισμὸς διεδόθη εἰς τοὺς Νορμανδοὺς, ὅστις καὶ τοὺς καθέρωσε πολύ.

ΟΥΓΓΡΟΙ.—Ἐδέχθησαν οὗτοι τὸν Χριστιανισμόν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου [912] διὰ τῶν αρχόντων αὐτῶν Βουλογοῦδῃ καὶ Γυλά, οἵτινες λεηλατοῦντες τοὺς αὐτοκρατορικὸς τόπους, ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν τόπον ἔλαβον καὶ Ἀρχιερεῖα Ἰερθεὸν τινὰ χειροτονηθέντα ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Θεοφύλακτον, ὅς τις καὶ ἐπέστρεψε πολλοὺς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Βουλογοῦδης ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν προτέραν του πλάνην, ἐμποδίσθη ἡ πρόδοξος του μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἑκατονταετηρίδος ὅτε, καὶ ὁ βασιλεὺς των Στέφανος τὸν ἐδέχθη, καὶ δι' αὐτοῦ ὅτι οἱ ὑπηκοοὶ του, καὶ τὰ πλησιώτερα ἀκόμη τῆς Οὐγγρίας ἔθνη.

Κ. Σ.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΛΦΙΝ.

Πλοῖον τι ἐναυάγησέ ποτε ὄχι μακρὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ αὐτοῦ εὐρίσκοντο ἱκανοὶ ἐπιβάται. αἵτινες κατὰ παλαιὰν συνθήκην τῶν Ἑλλήνων μετέφερον εἰς ξένους τόπους πηθήκους καὶ σκύλους θαυματοποιούς ἐπί σκοπῶν κερδους. Κατὰ τὸν Πλίνιον, οἱ Δελφίνες ἔχοντες φυσικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἔσωσαν πολλοὺς ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου, οἵτινες χωρὶς αὐτῶν ἤθελον ἐξάπαντος ἀπολεσθῆν. Ἐν ᾧ λοιπὸν οὗτοι ἠμιλλῶντο νὰ διασώσωσι τοὺς νεκροὺς, εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξέλαβε πηθήκον τινὰ δι' αἰθῶπον, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του ἔπλεε πρὸς τὴν ξηρὰν. Κατὰ τὸν πλίνιον τὸν ὁ Δελφὶν διὰ νὰ λασημονῆ ἔδθεν τὸν κόπον ἀπειθῆς πρὸς τὸν ἐπιβάτην του τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις. Εἰσθε Κύριε ἀπὸ τῆς κλεινῆς Ἀθήνας;—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ καλὸς σου πῖθηξ μετὰ πολλὰς

παρρησίας. Εἰμοὶ ἐκεῖ ἱκανὰ ἐγνωσμένος, καὶ ἐν τυχόν ἔχετε παραγγέλιον τινὸς, δύνασθε νὰ με ἐπιφορτίσητε ἐλευθέρως τὴν ἐκτέλεσίν της· διότι οἱ συγγενεῖς μου κατέχουσι ἐκεῖ τὰς ὑψηλοτέρας διπλωματικὰς θέσεις. —Σὺς ὑπερευχαριστῶ, Κύριε, εἰσθε πολλά εὐγενὴς, ἐπαίνε λαβὴν ὁ Δελφίν, καὶ ὁ Πειραιεύς ἔλαβεν ἐπίσης Κύριε τὴν τιμὴν τῆς παρουσίας σας· Νομίζω ὅτι τὸν βλέπετε παρὼ συγνά. —Ὡ, καὶ ἡμέραν, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιβάτης, εἶναι ἀργαῖος φίλος μου.—Ὁ φίλος μας ἐξέλαβε τὸ ὄνομα τοῦ λιμένος, ὡς ὄνομα ἀνθρώπου. Ὁ Δελφὶν ξενισθεὶς ὑπὸ τιαύτης ἀπαντήσεως, ἔστρεψε ἀπὸ περιέργειαν τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐπιβάτην τού· ἀλλὰ πόσον ἐξεθαμβώθη ὅταν εἶδεν ὅτι ἔφερε ζῶον ἀντὶ ἀνθρώπου.

Οὗτω πολλοὶ θίλοντες νὰ δεῖξωσι πολυμαθειαν, καὶ τοι μηδὲν ἐπιστάμενοι, ἐξελέγγονται ὑπὸ τῶν ἰδίων λόγων, ὅτι εἶναι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαιδεῦτοι, ἐκλαμβάνοντες πολλὰκις ὄρος τι διὰ πῶλιν, καὶ φούρνον διὰ πύργον.

Προτιμώμεν τὴν φύλην νεολαίαν νὰ παραιτήσῃ τὸν πηθηκισμόν καὶ τὰ ματαιὰς ἠθῶνας, αἵτινες ὄχι μόνον δὲν ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ πολυτρόπως βλάπτουσιν, καὶ νὰ διακινῶσι τὰς ἀνέτους ὄρας διδασκόμενοι μοθήματα ὡς ἔλεμα εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον των, μιμούμενοι κατὰ τοῦτο τὴν γείτονα τῶν Ἑλληνικῆν νεολαίαν, ἥτις σωφρονὶν τρέχει εἰς τὰ Δικαστήρια, ὅταν παύῃ τὰς γραφικὰς ἐργασίας της εἰς ἔμπορικὰ ἢ δημόσια ὑπογρήματα.

Α. Ι.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Τὸ πάχος θεωρεῖται ὡς ὠραιότης εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' εἰς τὰς γυναῖκας ὡς μεγάλη ἀσχημία. Ἡ μόνη δ' ὠραιότης εἰς τὰς γυναῖκας εἶναι νὰ ἔχωσι πολλὰ μικρὰ ποδάκια σχεδὸν ὡς γρόβιον χειρὸς. Διὰ νὰ γίνωσι δὲ τοιαῦτα τὰ περισφιγγουσιν εἰς μικρότατα ξύλινα πέδιλα. Ἡ συνήθεια δ' αὕτη εἶναι ἀρχαιστάτη, καὶ ἀνέρχεται εἰς πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, ὅτε μέγα σῶμα γυναικῶν ἀνηγέρθη μετ' ἄσκησιν νὰ καταστρέψωσι τὴν τότε κυβέρνησιν. Ἐδικάσθησαν δὲ, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι μὴ συμβῆ καὶ πάλιν τὸ δυσάρεστον τούτο πρᾶγμα, νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ξύλινα ὑποδήματα εἰς ὅλα τὰ κέρατα, ὥστε μετὰ δυσκολίας νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς πόδας των. Ἡ συνήθεια δ' αὕτη τοσοῦτον διεδόθη ἤδη εἰς τὴν Κίνα, ὥστε ὁ μικρὸς πῦς θεωρεῖται ὡς ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα θέλγητρα τα ὅποια δύναται νὰ ἔχη ἡ Κινέζα.

ΟΙ ΕΥΡΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Οἱ εὐρισταὶ εἰς τὴν Κίνα δὲν ἔρρουσι ἴδια ἐργαστήρια, ἀλλὰ περιτρέχοντες τὰς ἀγῶνας, ἀλλὰ περιτρέχοντες τὰς ἀγῶνας, σημαίνουσι κωδωνίσκον τινὰ διὰ τοῦ

ὁποῖου λαμβάνουσιν εἰδέναι οἱ θέλοντες νὰ ζυρισθῶσι. Φέρουσι δὲ μεθ' ἐκείτων ἐν καθίσματι, μίαν λεκάνην, ἐν ὠμόλινον, καὶ ἀγγεῖόν τι μὲ β. ἄζον [διὰ τοῦ κάτωθεν πυρός] ὕδωρ. Θέτοντες δὲ τὸ καθίσμα εἰς κατάλληλόν τι μέρος τῆς οδοῦ, κείρουσι τὴν κεφαλὴν, καθαρίζουσι τὰ ὦτα, καλλωπίζουσι τὰς ὄφρυν, καὶ εὐπρεπίζουσι καὶ τὰ φορέματα. Ὅλα δὲ ταῦτα πράττουσιν ἐπι εὐτελεστάτῃ πληρωμῇ. — Ἀκολουθῶν δὲ σκημαίνουσι πάλιν τὸν κωδωνίσκον, καὶ περιέρχονται ζητοῦντες ἄλλους.

I. K.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Ὁ Γεωργός, ὅστις ἀφειδῶς σπείρας κερπὸν ἐν τῇ γῇ, περιμένει ἀνυπομόνως τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον μέλλει ἵνα θερίσῃ τὰ προϊόντα του· καὶ ἂν μὲν αὐτὰ φανῶσιν ἀφθονα καὶ καλά, ἤ οἱ ἀζία τῶν κόπων καὶ μόχθων του, χαίρει καὶ ἀγάλλεται, ἂν δὲ τοῖναντιόν, σκυθρωπάζων λυπῆται καιρίως διὰ τὸ ἀσχηρὸν τοῦ πληθικοῦ, καὶ διότι ἐμόχθησε καὶ ἐκοπίασεν εἰς μάτην. Ὑπάρχουσι γεωργοὶ οἵτινες ἕνεκα τῆς ῥαθυμίας καὶ ἀπειρίας των, ἀφήνουσι καὶ χάνεται ἡ οὐσία τοῦ ὄλου, ἢ διότι ἐσπειρῶν ἐπὶ πετρῶν καὶ ἀκαθῶν, ἢ διότι δὲν ἐπεριποίησαν καλῶς τὸν ἀγρόν· ὑπάρχουσιν ἕμωσι καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἐξάγουσι τὸ τριπλοῦν καὶ ὠφέλιμον ἐκ τοῦ σπορῆντος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτοὺς ταλάντα ἀντὶ τῆς κρύψωσιν ἐν τῇ γῇ καὶ κατασιώσωσιν αὐτὰ ἀχρηστὰ τὰ παραδιδῶσι τριπλάσια εἰς τὸν Κύριόν των. Τοιοῦτόν τι βλέπομεν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ τῆς πόλεως μας Σχολεῖα, ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς δημοσίων ἐργασίμων προλαβόντως, ὀλίγιστοι διδάσκαλοι εἰς τὴν πόλιν μας εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ὁμοιάζουσι τῶν βαθύμων γεωργῶν, διότι χρεωστούμεν νὰ εἴπομεν εὐκρινῶς, τώρα ὅτε πολὺς γίνεται λόγος περὶ τῶν ἰδιωτικῶν Σχολείων, ὄχι διὰ νὰ δώσωμεν τὴν μέλαιναν ψῆφον, ἀλλὰ πᾶν ὅτι εἶδαμεν ἰδίους ὁμῶσι, καὶ ἠκούσαμεν ἰδίους ὡσὶ περὶ αὐτῶν.

Ὑπάρχουσιν ἐν Σμύρνῃ ἰδιωτικὰ Σχολεῖα πολλῶ λόγου ἀξία, καὶ τὰ ὅποια ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζουσι τὴν ἀνωτέραν ἢ δημοσίαν παιδείαν, καθὼς ἄλλοι πικροὶ κριταὶ εἶπον, ἀλλὰ καὶ προσιδοῦσιν ἧτοι προετοιμάζουσι τὰ τῶν Σμυρναίων τέκνα διὰ τὰς μεγάλας Σχολὰς, ἂν ἦναι μεγάλαι. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸν τέταρτον τροχὸν τῆς ὠραίας ταύτης καὶ πολυτελοῦς ἀμάξης, ἔστω, τὸ παραδεχόμεθα ἢ λοιπὸν, ἐρωτώμεν, δύναται μὲ τρεῖς μόνον τροχοὺς αὕτη νὰ βαδίσῃ; ὄχι βέβαια· ἄρα ταῦτα εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα καὶ ὄχι περιττά.

Ἐσχάτως, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὃ τοῦ τρέ-

χόντος, παρευρέθημεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Σμύρνης, διευθυνομένου παρὰ τοῦ ἀξιοτιμοῦ Κ. Γεωργίου Κοιμτζέλη. Το πρῶτον τὸ ὁποῖον μᾶς συνεκίνησεν ἦτο τὸ πολυπληθές ἀκρατήριον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶδαμεν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. Οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν μετὰ χαρᾶς ἀφίχθησαν ἀπαξιπᾶντες ἵνα ἀκροασθῶσι τὰ τέκνα των ἐξεταζόμενα. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει πόσον φιλοτιμοῦνται. μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι! Ὁ Σ. Ἱεροάρχης Σμύρνης Κ. Ἀνθ. Μος ἐτίμησεν αὐτὰς δύω ἡμέρας κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς παρουσίας του· οἱ λόγοι τῆς πόλεως μας καθὼς καὶ πολλοὶ φίλοι τῶν καλῶν παρευρέθησαν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας αὐτὸν διήρκεσαν. Μετὰ τὸν ψαλλέντα ἀγασμὸν ἀναστῆς ὁ διδάσκων Κ. Γ. Κοιμτζέλης ἐξεφώνησε λόγον ὠραῖον καὶ κατάλληλον. Ἐξέθεσεν ἐν συντόμῳ δι' αὐτοῦ τὰς ἐνισχυοῦσας πράξεις τοῦ Ἀ. Σχολαστικοῦ ἔτους, τὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν, τὰ ἐκ τῆς παιδείας προερχόμενα κατὰ κτλ., κτλ. Ἐπομένως ἤρχοντο οἱ μαθηταὶ οἵτινες ἐξεταζόμενοι καὶ παρα τῶν ξένων ἀπεκρίνοντο εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς. Ἡ πρόοδος τῆς Σχολῆς ταύτης μᾶς φαίνεται, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ κατὰ τὸν ὁποῖον ἐσυστήθη, ἄρκετὰ καλῆ. Ἀλλὰ πόσον καλῆτέρα ἢ ἦναι τὸ ἐρχόμενον ἔτος; ἀναμφισβότως διότι ἐνθαρρύνεται, διότι διευθύνεται καλῶς. Τί νομίζετε ὅτι δύναται νὰ φέρῃ μία ἐνθαρρύνσις τοιαύτη; Εἰς διδάσκων ὅστις μοχθεῖ εἰς τὸ ἔργον του κόκκως ὡς καὶ ὁ μαθητὴς, τὴν νομίζει ὡς ἐνόμιζον οἱ παλαιοὶ ἀθληταὶ τὴν Ἐλικώνιον δάφνην.

Τὰ κατὰ πρέπει πάντοτε νὰ λέγονται τοιοῦτος τέλος πάντων εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ πρέπει δικαίως ν' ἀποδόσωμεν εἰς ἕνα ἕκαστον τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον, νὰ πλεξώμεν στεφάνους ἐκ τῶν ὠραίων καὶ ἀμαρτάντων τοῦ Πηρνασοῦ ῥόδων, καὶ ν' ἀποδόσωμεν εἰς τοὺς νομίμους ἀθλήσαντας.

Ἐπάρχει τι ἄλλο γλυκύτερον καὶ καλῆτερον ἐκ τῆς παιδείας, ἐκ τῆς διανοητικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύξεως; ὄχι βέβαια. Λοιπὸν ταύτην προσπαθοῦντες νὰ δώσωμεν οἱ γονεῖς εἰς τὰ τέκνα των δὲν εἶναι ἀξίεταινοι; πολὺ μάλιστα. Ἐκτελοῦσι τὰ καθήκοντα των ὅσα πρέπει νὰ ἐκτελέσωσι, μορφώνουσι τὰ τέκνα των ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου· διὰ τοῦτο ἢ καλλιέλλασθος καὶ ἀχθονόστομος; Μούσα ἢ τῆς παιδείας προϊστάτρια, χαίρουσα διασπλίζει τὴν εὐτυχίαν τῶν γονέων ἐκείνων οἵτινες ἀποκτῶσι τέκνα πεπαιδευμένα καὶ καλά. Διὰ τῆς παιδείας κατευάζεται ἢ ἀγριότης καὶ ἐξευγενίζεται ὁ ἄνθρωπος, δι' αὐτῆς ὀψόνων τὴν διάνοιάν του εἰς τὸ θεῖον γνωρίζει τὸν Ποιητὴν καὶ Πλάστην τῶν ἀπάντων, καὶ ἐκπεπληγμένος θαυμάζει τὴν ἀγαθοσύνην του καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν του τὴν ἀπειρον. Λοιπὸν πῶς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ ἦναι ἀξιωμακτίριστοι; πῶς οἱ διδά-

σκᾶλοι οἱ μοχθοῦντες δι' αὐτὴν νὰ μὴ ἦναι πολλῶν ἀκόμη ἐπαινῶν ἀξιοί;

Αἱ ἐξετάσεις αὐτοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου εὐχαρίστησιν τοὺς πάντας, τὸ ὁποῖον μαλονάτι ἀριστάτατον, εἰδείξε καλῶς προόδους. Τὸ το διδοί ἱκανὰ ἐχέγγυα διὰ τὸ μέλλον. Συγχαίρομεν τὸν Κ. Κοιμτζέλην ἐκ ψυχῆς, καὶ τὸν εὐχόμεθα προόδους καλῆτέρας ἐλπίζοντες πῦλλα ἐξ αὐτοῦ χρεῖς εἰς τὴν κοκκὸν ἐπιμέλειάν του. Προσέχως θένομεν δημοσιεύσει τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν.

N. K.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

Θεῖόν της ἐντάμωσα τὸν δυστυχῆ Βαλμιέρον. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ ἀσέλγημα τὸ ὁποῖον με ἐνίκησε. Γνωρίζω ὅτι προσέκρυσσα εἰς τὸ χρέος μου, πλὴν μὲ ἐφάνη τόσο δυστυχῆς! Τοῦ ἐφάνερωσα ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ μὴ τοῦ εἴπω ποτέ. Τὸν ὑπεσχέθη μάλιστα ὅτι ἤθελα ἐλθεῖ νὰ σὲ παρακαλέσω διὰ νὰ μὲ δώσης τὴν συγκατάθεσίν σου...

— Νὰ γίνης σύζυγος τοῦ Βαλμιέρου; τὴν διέκοψεν ὁ θεῖός της μετὰ μανίας. Εἶμαι ἱκανός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ σοῦ σηκώσω τὴν ζωὴν. Ἡ ἀνεψιά μου νὰ γίνης σύζυγος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔχει τοιαύτην κηλίδα; — Καὶ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ τιμὴ, ἂν ὁ Βαλμιέρος τὴν ἔλασεν; Ὁχι! θεῖέ μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνης φονεὺς μου! Ἡ λύπη μου, ἢ ἀπελπισία μου θέλου τελειώσει τὰς ἡμέρας μου. Ὁ ἔρως μου εἶναι τόσο σφοδρός... καὶ ἐγὼ ἄλλον τρόπον δὲν βλέπω διὰ νὰ ἐκδικήσω ἕνα τίμιον ἄθλιον ἀπὸ τὰς ἀδικίας τῆς εἰθίας του μοῖρας... Ἄ! βέβαια δὲν θέλει βραστάσει τὴν δυστυχίαν του!

Καὶ πεσοῦσα εἰς τὰ γόνατα τοῦ θεοῦ της, τὰ ἠγκάλισε καὶ τὰ κατέβρεξε μετὰ δάκρυά της.

Ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἔρχεται ὁ Βαλμιέρος. Ἡ θέσις τῆς Ἐλεονώρας τὸν εἰδείξε τὴν ἀντίστασιν τοῦ θεοῦ της· ἔθεν καὶ ἀποταθείς πρὸς αὐτὸν,

— Μὴ νομίζης, Κύριε, ὅτι ἤλλα νὰ καταρασθῶ τὴν γενναϊότητα τῆς ἀνεψιάς σου. Ὁχι! δὲν εἶμαι τόσο ἀνάισθητος. Ἦλλα μόνον νὰ τῆς ἀμολογήσω τὴν μεγάλην εὐγνωμοσύνην μου. Ναί! Κυρία, γνώρισε ὅτι αἰσθάνομαι τὴν φυσικὴν σου καλοκάγαθίαν, καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διὰ ταύτην σου τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν. Ἐξέυρισε δὲ καὶ πόσον ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Λωρμεσάν, ἀλλ' ἢ ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν συνέλαβα διὰ σὲ εἶναι ἔσως ἴση μετ' αὐτὸν τὸν πολλὰ τυφλὸν ἔρωτά μου, καὶ τὴν ὑπόληψιν ταύτην θέλω διατηρῆσαι πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ὅμως νὰ καταδεχθῶ νὰ ὠφελθῶ ἀπὸ τὰ εὐγενῆ ταῦτα αἰσθήματά σου καὶ ἤθελα ἴσθαι μάλιστα τέρας τῆς φύσεως ἂν σὲ ἔλαμα τὴν ἀδι-

κίαν νὰ συνδέσω τὴν τύχην σου μετ' ἐμὴν ἰδίαν μου. Ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω ἀπομονωμένος εἰς ταύτην τὴν γῆν. Ὁ κόσμος ὅλος με ἀπέξριψεν, ἐρόηθεσε με λυπηρὰν φωνὴν, ἐνθ' ἐγὼ ἔως τώρα ἄλλο δὲν ἔλαμα εἰμὴ νὰ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τὴν εὐνοϊαν πάντων. Μὴ φοβῆσαι λοιπὸν, κύριε, νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της ἀνεψιάς σου, ἐνθ' ἄλλιστα βλέπει ὅτι εἶναι καὶ χωρὶς τὴν γνώμην σου.... Ὑγιαίνει, κυρία, καὶ ἐσο βέβαια ὅτι ποτὲ δὲν θέλω λησμονήσαι τὰς χάριτας, τὰς ἀοετὰς, τὴν ἠρωτικὴν γενναυψυχίαν τῆς θελητικῆς Ἐλεονώρας...

Ὁ νεὸς ἀπῆλθε, κρύπτων τὴν ταραχὴν του. Ἡ Ἐλεονώρα ἀφῆλθε εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ὀλιψίν της, ἦτις καὶ ἐπύκρυσεν ἐπὶ μᾶλλον ὅτε ἐμαθεν ὅτι ὁ Βαλμιέρος ἔγινεν ἀφαντὸς ἀπὸ τὴν Λυρηλίαν. Ἐπεσε δ' εἰς δεινὴν μελαγχολίαν, ἦτις καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὰς πύλους τοῦ ἀδου, καὶ ἀνέζησε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐντασιασθῆ εἰς ἕν μοναστήριον. Ἄλλο δὲ δὲν βλέπει πλέον ἔμπροσθεν της εἰμὴ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ὁποῖον καὶ προσφέρει τὰ δάκρυά της. Ὡς δὲ διὰ τὸν θεῖόν της, οὔτε στιγμὴν ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ πλησίον της. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἔκαμεν συγχῶς ἐπισκέψεις, καὶ ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν στιγμὴν τὴν ὁποίαν ἐπεπόθει ἡ Ἐλεονώρα νὰ κλεισθῆ διὰ παντός εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ Βενετία ἦτις, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους, ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε ἠδύνατο νὰ συγκαταρτίμῃται μετὰ τὰ λαμπρότερα βασίλεια τῆς Εὐρώπης. ἐπέσαμε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Λουδοβίκου 13'. Ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεὺς εἶχε ἐρεῖ τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς ὑπερηφάνου ταύτης δημοκρατίας. Ἡ μάχη τῆς Ἀγναδελῆς ἔσταν φαν ὅλας τὰς πολεμικὰς του ἐπιχειρήσεις, διότι εἰς αὐτὴν διεκρίθη ὄχι μόνον ὡς μέγας στρατηγὸς ἀλλὰ καὶ ὡς στρατιώτης. Οἱ Ἀλλιοὶ παρίσταντο εἰς τὸν βασιλεῖα τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους ἢ ἀνδρεία τ' οὐ τὸν ἐξέθετε, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ μὴ ἔγῃ τοσαύτην ὀρμήν. « Δὲν εἶναι τίποτε, » ἀπεκρίνετο ὁ Λουδοβίκος, « ὅσοι φοβούνται, ἐμποροῦν νὰ ἐπιθῶσιν ὀπισθὲν μου. » Αἱ ἀνησυχίαι ὅμως τῶν Ἀλλικῶν δὲν ἦσαν ἀνευβάστες. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἑθῶν εἶχον ὡς μόνον σκοπόν των τὸ ἄτομον αὐτοῦ ἐλθόν, ἠτοιμαζέτο νὰ εὐρη κατ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον του. Ἐν ταῦτοις δ' ἀγνωρίστός τις διασπλίζει τὸ στράτευμα, ὄρμα κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τουτοῦ καὶ τὸν ἐξαπλόει νεκρὸν κατὰ γῆς. Ὁ Λουδοβίκος παρετήρησε τὴν ἀνδραγαθίαν ταύτην καὶ κινούμενος ἀπὸ εὐγνωμοσύνης, ἐφώνησε μεγαλοφώνως, ζητῶν χάριν διὰ τὸν σωτήρα του, ὁ ὁποῖος ἦτον ἤδη γεμῆτος πληγῶν. Προσφέρει δὲ καὶ μεγάλην ἔξαγρᾶν δι' αὐτόν. Ὁ Ἀλλικὸς, εἰς ἕκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἑθῆκου στρατεύματος, στέλλει τὸν ἀγνωρίστον μόλις πνέοντα, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως. Δὲν εἶχε δὲ κἀνὲν παράσταμον διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ ἐνοήσωσιν εἰς ποῖον τάγμα ἀνήκεν. Αἱ ὀλίγαι λέξεις αἵτινες τὸν διεφύγον ἦσαν « Μεγαλειότατε! Ποσον πρέπει νὰ σὲ εὐγνωμονῶ, διότι μέλλω νὰ ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως μου. » Καὶ παρεῖθες ἐκόπη ἢ φωνῆ του, καὶ τὸ αἷμα ἔβρεε κρουνηδὸν ἀπὸ τὰς πληγὰς του. Ὁ φύσει εὐαίσθητος καὶ ἀγαθὸς οὗτος Μονάρχης, διατάσσει εὐθὺς νὰ ἀφήσῃσι τὸν πληγωμένον εἰς τὴν

πτου. Λέγει δ' ὁ Πλίνιος ὅτι διὰ τὴν κρίσιν μίξ καὶ μόνῃς Πυρραμίδος, ἐσυμφώνησαν οἱ ἐργάται νὰ πληρωθῶσι μόνον διὰ τροφὴν ἐργατικὴν 2,800 τάλαντα. — Τὰ τάλαντον ἰσοτιμᾶται μὲ 5,000 φράγκκ.

ΚΗΠΟΙ ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.

Οὔτοι ἦσαν μεγαλοπρεπεστάτη οἰκοδομῆ, τὴν ὑποίαν ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀνήγειρε πρὸς εὐχρησίστησιν τῆς συζύγου του. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων δὲ προχωμάτων τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἐθεωροῦντο οὔτοι οἱ κατὰ φύστοι κήποι μὲ ἀνθῆ πολυειδῆ καὶ ὄμοια, μὲ φοίνικας, μὲ θάμνους, μὲ ὄχλους, καὶ ὕδατα πίπτοντα ὡς ἀπὸ βρύσεων, ἢ ἀλλαχίθεν, καὶ ὅλα ταῦτα ὡς νὰ ἦσαν εἰς ἔδαφος γῆς. Ἐκάστη δὲ πλευρὰ τῆς οἰκοδομῆς εἶχε 400 ποδῶν μῆκος.

ΤΕΙΧΗ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.

Λέγουσιν ὅτι ἐκτίσθησαν διὰ προσταγῆς τῆς βασιλείσσης Σεμιράμιδος. Κατὰ τὰς σωζομένας ἀρχιβολλοὺς εἰδήσεις, εἶχον τοσοῦτον πλάτος, ὥστε τέσσαρα τετράρυμα ἄρματα ἠδύνατο νὰ περάσωσιν ἁμοῦ, χωρὶς νὰ ἐμποδιθῆ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄρμα. Ἦταν δὲ κεκτισμένα μὲ πλίνθους καὶ ἀσφαλτον, καὶ τοσοῦτους εἶχον πύργους, ὥστε ἠδύνατο νὰ φυλαχθῆ ἔσθθεν πολυάριθμον στρατεύμα. Οἱ πύργοι δ' εἶχον σχῆμα τακτικὸν τετράγωνον, καὶ ὅλον τὸ τεῖχος περιεκύκλιτο ἀπὸ τάφρον μεγάλην, ἔνθα περιέβρεεν ὁ Εὐφράτης ποταμὸς, ἔχων πολλὰς γεφύρας. Ἡ πόλις διηρείτο διὰ μέσου ἐνὸς κλάδου τοῦ ποταμοῦ τούτου, εἰς τὰς ὄχλας τοῦ ὁποίου ἐκρεμῶντο εἰς τὸν ἀέρα οἱ διαθρυλλοῦμενοι ἐκρεμεῖς κῆποι.

ΜΑΥΣΩΔΕΙΟΝ.

Ἦτο μεγαλοπρεπὲς τάφος τοῦ Μαυσιώλου, Βασιλέως τῆς Καρίας, συγχρόνου τοῦ Σέρξου, Βασιλέως τῆς Περσίας. Ἀρτεμισία ἡ γυνὴ του, ἤτις τὸν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν, ὥστε καὶ εἰς τὰ ποτὰ τῆς ἐμίγνε τὴν κόριν τοῦ λειψάνου του, τοῦ ἤγειρε τὸ πολῦτιμον τοῦτο μνημεῖον εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν πόλιν. Ὁ τάφος δὲ οὗτος ἦτον ἐν εἰδει Ναοῦ ἐφ' οὗ ἀέβαινον διὰ δέκα τριῶν βαθμίδων. Τριάκοντα καὶ ἑξὶ στύλοι Κορινθιακῆς τάξεως, καὶ πλῆθος ἀγαλμάτων καὶ ἄλλων ἀριστουργημάτων τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἦσαν περὶ αὐτὸν Ἄνωθεν δ' αὐτοῦ ἦτο κτισμένη ὑψηλὴ Πυραμὶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἐθεωρεῖτο τὸ θυμασίον τετράρυμον θριαμβευτικὸν ἄρμα. Ὅλον τὸ κτίριον εἶχε 105 ποδῶν ὕψος, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν του κατεγίνοντο πάντε ἀρχιτέκτονες τῶν διασημοτάτων. Ἡ Ἀρτεμισία ἀπέθανε πρὶν τελειωθῆ ὅλος ὁ τάφος· ἀλλ' οἱ εἰρημένοι τεχνῖται θέλοντες νὰ ἀποθανασθῶσι διὰ τοιούτου ἔργου μεγάλου, τὸν ἐτελειοποίησαν ἀποθανούσης αὐτῆς. Ἐκτοτε δὲ ὀνομάζονται ὅλα τὰ πολυτελῆ μνημεῖα καὶ οἱ τάφοι μυσολεῖα.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ.

Ἦτον ἄγαλμα τοῦ Ἡλίου ἢ Ἀπόλλωνος ἐβδωμηκοντάπηχυ κατεσκευασμένον ἀπὸ χαλκῶν, τὸ ὁποῖον ἀνύψωσαν οἱ κάτοικοι τῆς Νήσου ταύτης κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος αὐτῶν, ἵνα χρησιμεύῃ ἀντὶ Φάρου. Ἐργάτης τοῦ τερατώδους τούτου ἀγάλματος ἐχρημάτισεν ὁ Χάρης ὅστις κατεγίνετο 12 χρόνους εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ. — Ἐσῶθεν ἐστραζέτο ὁ ἀνδριάς οὗτος μὲ παχείας σιδηρᾶς ἀγκίρας, καὶ ἐφαίνετο ἐστολισμένος τὴν κεφαλὴν μὲ περιχρυσωμένον ἀκτινωτὸν στέφανον, καὶ ὀπλισμένος τὴν χεῖρα μὲ τόξον καὶ βέλος. Ξεῖσμός τῆς γῆς μέγχε ἀνέστρεψε τὸν Κολοσσὸν τοῦτον μετὰ 56 χρόνους τῆς κατασκευῆς του· ἀλλ' ὁ Οὐεσπασιανὸς τὸν ἀνήγειρε πάλιν. Ἀρ' οὗ δὲ οἱ Σερρακηνοὶ ὑπέταξαν τὴν νῆσον τῷ 667 ἄσο Χ. Γ. καὶ ἡ θρασκία των δὲν ἐσυγχώρει νὰ ἔχωσιν ἀγάλματα, καὶ τολμάσαν τὸν ἀνδριάντα διὰ προσταγῆς τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Μωαβιᾶ τὸν ὁποῖον καὶ ἐπώλησαν εἰς Ἑβραῖον τινα. Ὁ δ' Ἑβραῖος οὗτος κατασυντρίψε τὸν Κολοσσὸν ἐφόρτωσε τὸν χαλκὸν εἰς 900 καμήλους. Το μέγεθος αὐτοῦ ἦτο τόσον, ὥστε μόλις ἠδύνατο ἀνδρὸς βραχίονες νὰ τοῦ ἀγκαλιάσωσι τὸν ἰσκιόλον, καὶ διεβαίνειν ὑπὸ τὰ σκέλη του μετὰ νὰς ἐλευθέρως μὲ ἀναπεπταμένα ἰστία.

ΖΕΥΣ Ο ΘΑΛΥΜΠΙΟΣ.

Τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἦτο κολοσσῶν, ὑψηλὸν 68 πόδας, καὶ κατεσκευασμένον ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἐκ κοκκίλου ἐλεφαντίνου καὶ χρυσοῦ. Ἐφαίνετο δ' ὁ Ζεὺς καθήμενος ἐπὶ θρόνου φοβερός καὶ θαυμάσιος. Ἡ κεφαλὴ του ἦτον ἐστεφανωμένη μὲ δόφνος. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς, χεῖρὸς ἐκράτει μικρὸν εἰδωλὸν Νίκης, ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς σκεπτρὸν, ἔχον εἰς τὴν ἄνω ἀκτὴν. Ἐφείρει δὲ καὶ χλαμύδα ὀλόχρυσον. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς ὀπισθίους πόδας τοῦ θρόνου ἐχίρειον αἱ Χάριτες καὶ αἱ Ὁραι, ἐπὶ δὲ των ἐμπροσθίων ποδῶν ἐκάθητο ἡ ἐκατέρωθεν δύο Σφίγγες.

ΝΑΟΣ ΑΡΓΕΜΙΔΟΣ.

Ἐχρημάτισεν ὁ μεγαλοπρεπέστατος καὶ διασημώτατος πάντων τῶν Ναῶν τοῦ Κόσμου. Λέγουσι δ' ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν ἔκτισε Βασιλισσά τις τῶν Ἀμαζόνων, καὶ κακοῦργός τις Ἐνώστρατος καλούμενος, τὸν ἔκαυσε καθ' ἣν ἡμέραν ἐγεννήθη Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, καὶ οὐχὶ δὲ ἄλλην αἰτίαν, παρὰ διὰ νὰ ἀποθανάτιση τὸ ὄνομά του. Οἱ Ἐφέσιοι ὁμῶς τὸν ἀνήγειραν ἐκ δευτέρου καὶ μὲ περισσοτέραν μεγαλοπρεπείαν κατεξυδούσαντες ὅλας τὰς περιουσίας εἰς τὴν ἀνακτίσιν του. Τὰ θεμέλια, καὶ οἱ ὑπόγειοι θόλοι τούτου τοῦ ναοῦ σώζονται μέχρι τῆς σήμερον ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· πλὴν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ θείας δὲν ἔχομεν ἄλλην τινα εἰκόνα ἢ περιγραφὴν, εἰμὴ τὴν ἑλλειπεστάτην ἐπί τινων παλαιῶν νομισμάτων.